

vare enige om et Forslag under Forudsætning af, at der skulde være fremkommet en Finantslov, maa Thingene ogsaa nu, efter hvad der i Mellemtiden er sket, antages at være enige om at bevilge det Samme? Maaſte! Jeg vil dog først se det! Men det er en Fornyeelse, en provisorisk Fornyeelse af de tidligere Tilstande. Enhver Post, der har en større finansiell Betydning, indeholder i og for sig et Provisorium. Det er arvendt, udgivet uden mindste konstitutionelle Besvielse, og derefter kommer man og forlanger det bevilget, thi det ſtaar paa en Finantslov, som Ministeriet gjentagne Gange vragede, og paa hvilken det opløste Folkethinget den ene Gang efter den anden. Saa tager man det op, det gjentagne Gange vragede; efterat der er restt forgyvedes Strid og Finantsloven er falden, tager man det op provisorisk og kommer til os og beder eller fordrer 13 Millioner som Præmie for denne Politik! Vær saa artig, mine Herrer, ſkær kun læs, men hvor bliver § 49 af under ſaadanne Tilstande? Vel kunne Digerne paa Lolland og alle ſaadanne Ting være meget ſtore Ting, maaſte de højeſte og ſtørſte for Lolland, men jeg ſætter dog indtil videre § 49 i Grundloven derover, og naar her er talt om vor konstitutionelle, finansielle Tilstand og den Stilling, Bevillingsmyndigheden indtager til den nuværende Regjering, da have ſaadanne Spørgsmaal som hine for mig ikke blot kun en ſekundær Interesſe, men de maa ſættes dybt ned i Rang. Jeg puffer derfor — jeg ſtaar her og taler kun paa egne Vegne — ikke juſt at høre Noget om diſſe enkelte ſpecielle Ting, men at høre en Debat heri Thinget om, hvorledes Thinget befinder ſig nu under denne Situation efter to Maaneders Forløb. Jeg tillod mig at udtale for et Par Maaneder ſiden — ogsaa paa egne Vegne — at, naar jeg ſkulde give den Højeſte Udtryk, hvormed jeg gif fra Befolkningen, optagende det Hverv, der var mig paalagt, her ind i Salen, og ſkulde give et Udtryk for min Opfattelse af Folkets berettigede Fordring til Regjering og Rigsdag, da maatte det udtrykkes ſaaledes, at denne Regjering havde umuliggjort ſig ſelv at udrette noget Godt for Konge og Land eller for nogen virkelig Interesſe i Samfundet, og at det vilde formentlig — Alt kun efter min perſonlige Opfattelse — viſe ſig, at, ſkjøndt Liden gif, og vi ſade her unyttigt, vilde dog Alt viſne i dette Ministeriums Haand. Jeg veed vel, at dette ikke behagede det høje Thing; jeg veed, at det fra forſkjellige, fra mange forſkjellige Sider her i Salen blev paa den ene eller anden Maade, ſaa fra Denne ſaa fra Din, ſaaledes modsagt, at jeg maatte antage, at det var fuldt berettiget, naar man for en Maanedes Tid ſiden rundtomkring i Landet ligesom vakte Forhaabninger om, hvad der ſkulde komme, vakte Forventninger om, at det nok kunde gaa engang endnu, at det høje Ministerium nu abſolut maatte blive

ſiddende, at det havde ſaaet ſaamange Laſmænd i Folkethinget for en Forhandlingspolitik, at Folkethinget vilde arbejde glædelig med det. Løv jeg ſpørge det høje Folkething: Hvor ere Frugterne af denne Politik hidtil bleve af? Eller kunne de give os nogen Forventning, kunne navnlig de Medlemmer give os den, der paa en vis Maade have tilſagt Ministeriet, at blev det, ſaa kunde vi jo tale ſammen? Jeg tror, at ſaadan en enkelt Gang med et Par Maaneders Mellemrum kunde det være godt i det Hele at ſaae at vide, hvorledes det ſtaar. Jeg antager, at Befolkningen venter at høre Noget af os ogsaa om dette. Mig behøver man Intet at høre fra; jeg venter mig Intet og agter Intet at udrette, for at der kan ventes Noget; men jeg ſiger: at give dette Ministerium Noget under diſſe Forhold, vilde være det Skadeligſte for vor Frihed og for vor Forfatning, ſom vi kunde gjøre for Dieblicket, og ſaalænge jeg har denne Anſkuelse, er derfor min Stilling den ſamme ſom for 2 Maaneder ſiden. Men Hverſtallet heri Salen, der ikke deler denne Betragtning, maa opfylde de Forventninger hos Høire og Venſtre rundtomkring i Landet, ſom det har vakt ved ſit „Lad os ſe Liden an, der kommer nok Noget igjen!“ Lad os derfor under denne Debat ſaae noget Nærmere at høre derom! Jeg ſkulde mene, at Regjeringen har ſaonet ikke blot enhver virkelig Ret — derom ere jo Alle enige — men ogsaa efter tidligere Forhandlinger enhver rimelig Forventning om, at den ſkulde kunne ſaae de Summer bevilgede, ſom den har optaget af en vraget Finantslov, der er bleven behandlet og voteret heri Thinget under ganſke andre Forudsætninger end dem, der nu, efter Ministeriets helt forandrede Optræden, ere tilſtede, og jeg kan derfor ikke ſkjønne rettere, end at diſſe mange Provisorier her i dette Lovforſlag ikke anbefale ſig ſærlig til Bevilling af dette Thing. I Enkelthederne at gaa ind paa dette Forſlag eller at ſpaa, hvorledes det i det Hele ſkal gaa med dette Forſlag, ſkal jeg af mange Grunde viſelig lade være.

Clausen: Det var en kort, oplyſende Bemærkning, jeg vilde gjøre. Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at mine forrige Udtalelſer kunne forſtaaſ ſaaledes, ſom om der i de Summer, jeg har nævnt, at enkelte Gaarde have udredet paa Amtſtuen, var indbefattet de paa Amtſtuen erlagte kongelige Statter. De Summer, jeg har nævnet, ſ. Ex., at en Gaard paa 4 Tdr. 2 Eſpr. Hartkorn erlægges over 403 Kr. om Aaret, angaa imidlertid udelukkende Digekſtat og hvad der repareres paa Hartkornet af Amtſondsbidrag. De Statter, ſom betales paa Amtſtuen, og ſom gaa ind i Statskaſſen, ere ikke medindbefattede i diſſe Summer. Dette finder jeg Anledning til at gjøre opmærksom paa, for at det